

מקאמה ליום הזיכרון לחללי צה"ל ופעולות איבה

שאין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן / יוסף אליהו - תשרי תשל"ד

וכשהגיע לשם, למעלה, היה השער פתוח
והוא נכנס פנימה כבן-בית, בצעד כזה בטוח
ואך נכנס, ומכל צד, מכל עבר ומכל הכיוונים
עטו עליו עשרות-עשרות ישישים לבני-זקנים
והוא מתבונן היטב ורואה שאֵלה המקיפים מעל עבר
ראה את שמם פעם, ביסודי, באיזה שהוא ספר
והוא נזכר, שעל שמם נקראים כל מיני רחובות
הנה הצדיקים, הגאונים, החכמים, ואָהה... הנה האבות!
וכולם עומדים דחוקים וצפופים, סוגרים עליו מכל צד
ובפיהם משאלה אחת, כמעט תחינה: "ספר, ספר כיצד?"
כיצד הצליח בחור פשוט, בינוני, "סתם בן-אדם"
לקיים את שהצטערו עליו כל ימיהם - ולא עלתה בידם
כיצד הצליח גם בלי לעמול בתורת-ה', לכזו זכות
לעלות למחיצה עליונה, לה זוכים רק הרוגי מלכות.

והם כולם מתמצאים, ויודעים היטב את כל הצרות
שהרי עם ישראל פירושו יחד, כל הדורות
והם יושבים בחרדת קודש, ושותים בצמא את דבריו
כאילו היו הם התלמידים, והוא - הוא היה הרב
והוא מביט לצדדים - ואת מי הוא רואה?
משפשף עיניים חזק, לראות אם אינו טועה
אבל, אלה הם! ועכשיו הוא לגמרי בטוח
החברה שלו מהפלוגה, מהמחלקה, מהשוח
ולידם, קצת קדימה, החברה מתש"ח מסיני ומשישים ושבע
כל אותם שאבדו לעם ישראל בהרים, בחורשות, ועל כל גבע
ואלה מהמארבים והפשיטות, ואלה מ"אילת" ומ"דקר" ומ"אי-שם"
ואלה ממלחמת ההתשה, וי"א הספורטאים וילדי אביבים - כולם שם!
כל אלה שהגיעו לשם, בזכות מיוחדת וגדולה:
שנהרגו רק משום שהיו יהודים, בארץ ובגולה.
וכל אחד מהם יושב, ולראשו עטרה גדולה מזהב

וכל צדיק מביט בו באהבה וְכָרוֹךְ, ממש כמו אב
והם בולעים כל מלה, כאילו היתה הנפלא שבחידושים
והוא מספר בניחותא, פשוט, לא מבין מה הם מתרגשים.

וכך, בעודו יושב שם ומספר, והופך את פניהם ללהבים
ומפינת הגן התעופפו ובאו שלושה מלאכים טובים
ביקשו סליחה מכולם, אבל הם צריכים אותו לרגע
אל דאגה! הוא מיד יחזור, וימשיך בדיוק מאותו קטע
רק לשאול אותו שאלה אחת, כך ציוו עליהם
כפי ששאלו את כל מי שמנינו לעיל, כל אחד מהם:
האם יש לו לסדר משהו למטה, בעולם הבשר-ודם
ואם כן, אז הם לרשותו, זהו בדיוק תפקידם.
והוא אמר שטוב שבאו, כייש לו משאלה אמנם קטנה
אבל משאלה שאינה סובלת דיחוי או המתנה
לרדת למטה, ולומר לילדה ההיא שהיתה באה לבקרו
זאת שהביאה לו צרור סיגליות, מדי בוקר בבוקר
שיאמרו לה שהבריא כבר, שהוא בבית-הבראה עכשיו
רק שלא תדע שהוא במקום - ממנו איש עדיין לא שב...
והמלאכים אמרו: "ודאי", "אין בעיות", "משימה כה קלה"
והפילו גורל מי ירד, ומה מאושר היה זה שעלה
והוא עף למטה בשקשוק כנפיים, כולו שמח שש וצוהל
לקיים את שציווהו אותו קדוש, אותו חוסה בצל א-ל
והוא הגיע לבית-החולים, ודמות לו כאח רחמן
אך כשהתקרב לחדר – הבין שלא הצליח לעמוד בזמן...
לרגלי המיטה הצחורה והריקה, הפיל מישהו זר סיגליות
ולידו עמדה דמות, שהמלאך ידע מי זו צריכה להיות
והדמות הקטנה געתה בבכי, ושבעת הרקיעים החלו נטרפים
ככי כזה שקורע לבבות, ואפילו לבבות של שָׁרְפִים...

והמלאך הטוב ההוא חזר למעלה רק כעבור יומיים
כי "עוז וחזקה במקומו" - שם לא בוכים, בשמים.